

מכירת חמץ

מתי עושים?

עד י"ד בניסן. יהודי שנשאר לו חמץ בבית (בארונות במטבח למשל, כמו פסטה

בשקית/ בייגלה/ ופלים) צריך למכור את החמץ- להעביר את החמץ שיש לו למישהו אחר- לגוי לכל ימי חג הפסח. אם מוכרים את החמץ לגוי בערב פסח, אין צורך להשליך לפח את כל החמץ שיש לנו בבית לפני פסח.

כיצד מוכרים?

ניגשים לרב בית הכנסת או רב השכונה שעורך את המכירה של כל האנשים שיש להם חמץ בבית. הרב מוכר לגוי את החמץ באמצעות "שטר מכירה" מיוחד שהרב כותב והגוי חותם. מיד לאחר צאת החג, הרב ניגש לגוי שקנה את החמץ ורוכש מהגוי את החמץ בחזרה ואז כל היהודים שמכרו את החמץ לגוי יכולים להשתמש בחמץ שנשאר להם בבית לפני החג.

שימו לב ילדים: "חמץ שעבר עליו הפסח"- חמץ שלא מכרו אותו לגוי, לא משתמשים בו לאחר חג הפסח, אין לנו יכולים להנות מזה. לכן חשוב לבדוק בכל מסעדה/ מאפייה וחנות של יהודי שקונים בו אוכל- האם מכרו את החמץ שיש שם לגוי לפני חג הפסח.

אכילת חמץ

סוף זמן אכילת חמץ בתאריך י"ד בשעות הבוקר.
(ראו בלוח המצורף)

לאחר סוף זמן אכילת חמץ ועד ליל הסדר לא אוכלים מאכל שהוא חמץ ולא מצה. רק בליל הסדר אנו טועמים לראשונה מהמצה.

ביעור (שריפת) חמץ

בתאריך י"ד ניסן בבוקר, לאחר סיום אכילת החמץ, מבערים- שורפים את החמץ האחרון שנותר, מצרפים לביעור גם את חתיכות הלחם שהשתמשנו בהם לבדיקת חמץ.

בלוח השנה/ בגוגל ניתן לראות עד מתי אפשרי לשרוף את החמץ. אחרי שמשליכים את הלחם הנותר לאש, אומרים את הנוסח "**כל חמירא**" השני (נמצא בסידור), הנוסח הזה נותן משמעות של ביטול החמץ.

חמץ בפסח ולאחר הפסח

אם מוצאים חמץ בבית במהלך ימי חול המועד פסח- צריך להוציא את החמץ ולשרוף.

אם מוצאים חמץ בחג ראשון של פסח, או בשביעי של פסח, או בשבת חול המועד, החמץ נחשב "מוקצה" ולא מרימים אותו.

אז מה עושים? מכסים את החמץ בכלי, ובמוצאי שבת או במוצאי החג שורפים אותו.

חג הפסח

המקור בתורה

"ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח... ובחמישה עשר לחדש הזה חג שבעת ימים מצות יאכל" (חומש במדבר, פרשת פנחס כ"ח, טז-יז).

תאריך: ט"ו- כ"א ניסן (שבעה ימים בדיוק).